

Η μάχη του Σέλτσου. 212 χρόνια μετά. (Κατερίνα Χουζούρη)

[/ Πεμπτούσια](#)

Η Μάχη του Σέλτσου, η τελευταία θυσία των Σουλιωτών το 1804, που έπεσαν στον γκρεμό δίπλα από την Ιερά Μονή Σέλτσου στην Κοιλάδα του Αχελώου, θυμίζει τη θυσία του Ζαλόγγου, όμως πρόκειται για ένα ιστορικό γεγονός, σχετικά άγνωστο στο ευρύ κοινό. Από τους 1400 περίπου Σουλιώτες που κατέφθασαν στην Ιερά Μονή που υπήρχε στο Σέλτσο, διασώθηκαν μόνο 65.

Όταν με την συνθήκη της 12ης Δεκεμβρίου του 1803, το Σούλι παραδόθηκε στον Αλή Πασά, οι Σουλιώτες άρχισαν να εγκαταλείπουν τον τόπο τους, για να μην παραδοθούν στους Τούρκους. Με αρχηγούς τους Κίτσο και Νότη Μπότσαρη, τα Χριστούγεννα του 1803, 1.148 Σουλιώτες έφτασαν στην Μονή του Σέλτσου, η οποία λόγω της τοποθεσίας αποτελούσε ένα φυσικό οχυρό. Είκοσι ημέρες αργότερα, στις 12 Ιανουαρίου του 1804, άρχισε η στενή πολιορκία τους από 8000 στρατιώτες του Αλή Πασά. Με σοβαρές απώλειες στο εχθρικό στράτευμα, οι

Σουλιώτες κατάφεραν να τους αποκρούσουν. Όλο το χειμώνα έμειναν αποκλεισμένοι στο Σέλτσο, με λιγοστά τρόφιμα και πολεμοφόδια, που τους προμήθευαν κρυφά οι κάτοικοι των γύρω περιοχών του Λιάσκοβου και της Βρεστένιτσας.

Στις 20 Απριλίου, έπειτα από τετράμηνη πολιορκία, οι Τούρκοι αφού εξουδετέρωσαν την αντίσταση στα φυλάκια, μπήκαν στο Μοναστήρι. Άλλοι σφαγιάστηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν, ενώ 250 γυναικόπαιδα για να μην πέσουν στα χεριά των εχθρών, έστησαν ένα νέο μεγαλύτερο Ζάλογγο. Ο Νότης Μπότσαρης αιχμαλωτίστηκε τραυματισμένος, ενώ ο Κίτσος μαζί με τον 13χρονο Μάρκο και 10 Σουλιώτες γλίτωσαν τη σφαγή, μέσα σε μια σπηλιά.

Φέτος συμπληρώνονται 212 χρόνια από αυτά τα γεγονότα του Απριλίου του 1804, όταν συντελέστηκε το Ολοκαύτωμα των 1400 περίπου Σουλιωτών και Ραδοβιζινών, στο Σέλτσο της Βρεστενίτσας - σημερινές Πηγές Άρτας, ιστορική έδρα του Δήμου Γ. Καρραισκάκη.

Για να τιμηθεί η ημέρα της μεγάλης αυτής θυσίας, η Αδελφότητα Πηγιωτών

Άρτας και ο Σύλλογος Γυναικών Δήμου Γ. Καραϊσκάκη «Η Λένω Μπότσαρη», με τη συνδρομή και του δήμου Γ. Καραϊσκάκη, πραγματοποίησαν μια λιτή εκδήλωση την Κυριακή 24 Απριλίου, στον ιερό χώρο της Μονής.

Πλήθος κόσμου προσήλθε για να προσκυνήσει στο Μοναστήρι της Κοιμήσεως, αλλά και να αποδώσει ελάχιστο φόρο τιμής στους Σουλιώτες που μαρτύρησαν. Μετά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας και της επιμνημόσυνης δέησης που ακολούθησε, έγινε ρίψη στεφάνων στο όπισθεν της Μονής φοβερό βάραθρο της Γκούρας τον «Πέτακα», όπου έπεσαν τα 250 και πλέον γυναικόπαιδα των Σουλιωτών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με την ιστορική έρευνα το κτηριακό συγκρότημα της Μονής αρχικά κτίστηκε τον 10ο αιώνα και καταστράφηκε από μεγάλο σεισμό στις αρχές του 15ου, για να ανεγερθεί εκ νέου το 1697. Σήμερα σώζεται το καθολικό της Μονής, που είναι λιθόκτιστο, Αθωνικού τύπου ενώ τριγύρω βρίσκονται ερείπια από τα κελιά. Το εσωτερικό του ναού έχει εξαιρετικές αγιογραφίες και τοιχογραφίες, ενώ αποτελεί το μοναδικό ενυπόγραφο έργο του ιερέα Νικόλαου από την Άρτα . Εντυπωσιακό είναι και ξυλόγλυπτο τέμπλο με το χρυσό επίχρυσμα, τις σημαντικές εικόνες, το φυτικό και ζωικό διάκοσμο σε φόντο κυανέρυθρο. Η Ιερά Μονή Σέλτσου όπως και η Μονή Μεγαλόχαρης, περιλαμβάνονται στο έργο που ολοκλήρωσε η Περιφέρεια Ηπείρου, «Δράσεις προβολής των αρχαιολογικών, ιστορικών και βυζαντινών μνημείων της Περιφέρειας Ηπείρου».

Κατερίνα Χουζούρη